

Στα χρόνια Δημοτικού ήταν, όταν ένιωσα για πρώτη φορά έλξη προς την εικόνα. Την φωτογραφία. Ο ημερήσιος Τύπος, τα περιοδικά «Εικόνες» της [Ελένης Βλάχου](#) και «Επίκαιρα» της Πάπυρος Πρες, μα και οι εικόνες του [Φώ τη Φλώ ρου](#), που έφταναν σπίτι μέσα σε μεγάλους φακέλους, ήταν οι αφορμές.

Μια instamatic, στο τέλος της δεκαετίας του '60, την οποία διατηρώ ακόμα σε λειτουργική κατάσταση, ανέλαβε να ικανοποιήσει τις αρχικές ανησυχίες. Λίγο αργότερα, στα Γυμνασιακά χρόνια έγινε το επόμενο βήμα, εντρυφώντας πρώτα θεωρητικά και ακολούθως πρακτικά στις παρυφές της Τέχνης. Έστησα έτσι, σιγά – σιγά στο σπίτι, ένα μικρό εργαστήριο εμφάνισης και εκτύπωσης μαυρόασπρων φιλμς.

Εκτοτε ξοδεύτηκαν αρκετά χρήματα στο φωτογραφικό βωμό, για τα οποία ποτέ δεν μετάνιωσα. Είχα χειριστεί κορυφαίο υλικό, ξεκινώντας από δανεικές Zenit, σε δανεικές Asahi, σε ιδιόκτητες F3, αργότερα F4 και F5 καθώς και μια σειρά από αξιοπρεπείς φακούς. Από το '86 και μετά μάλιστα, είχα κρατήσει και ένα ψηφιακό αρχείο με τι αγοράστηκε, τι πουλήθηκε, πότε και πόσο. Φλεβάρη του 2000 έδωσα ένα υπέρογο ποσό για την πρώτη ψηφιακή DSLR. Ήταν μια D1. Συλλεκτικό κομμάτι πια, ενώ με τα χρήματα που είχα δώσει τότε, σήμερα θα αγόραζα ένα καλό μεταχειρισμένο αυτοκίνητο.

Στο ξεκίνημα του 21ου αγώνα είχαμε περάσει στην ψηφιακή εποχή. Ο φωτογραφικός κόσμος θα ξεχνούσε τα χημικά, και θα καθλωνόταν πίσω από μόνιτορ. Στο μεσοδιάστημα που μεσολάβησε, εκεί το '98 – '99, στις αποστολές σε επίπεδο F1 και WRC, τραβάγαμε αρνητικά, σκανάραμε και στέλναμε ψηφιακή εικόνα στους βιαστικούς. Η καλύτερη δουλειά διανεμόταν άμα τη επιστροφή και ήταν βέβαια διαφάνειες.

Δυο χρόνια αργότερα, το 2001, οι ψηφιακές μηχανές είχαν επιβληθεί στο ρεπορτάζ. Τράβαγες, ξεφόρτωνες, έστελνες. Οι εποχές που αφήναμε βαθιά μεσάνυχτα στις θυρίδες νυκτός τα φιλμς περνούσε ανεπίστροφα.

Μαζί της όμως παρέσυρε μια πιο ρεαλιστική απεικόνιση. Εννοώ ότι η ψηφιακή επεξεργασία σε συνδυασμό με τις τεχνολογικές δυνατότητες που δίνονται στους φωτογράφους δημιουργούν εντυπωσιακές εικόνες, οι οποίες όμως απομακρύνονται από την πραγματικότητα. Πολλά απ' όσα εικονίζονται σε ψηφιακό υλικό δεν μπορεί να τα δει το ανθρώπινο μάτι. Αγγίζουν το επίπεδο του σουρεαλισμού.

Αλλάζει το φόντο, μπαίνουν άλλοι ουρανοί, πολυφωτίζεται το κάδρο, γίνεται επεξεργασία στα χρώματα. Είναι μια άλλη δραστηριότητα. Μπορεί και τέχνη. Η οποία μάλιστα, δεν

συντελείται πίσω από ένα κλείστρο, αλλά μπροστά στην οθόνη ενός υπολογιστή. Δεν ξέρω πόσο φωτογραφικό είναι αυτό. Όχι και πολύ νομίζω.

Δεν το κατακρίνω. Το σημειώνω. Την ανυπομονησία και την τελετουργία που ένιωθα περιμένοντας να αναδυθούν οι μαυρόασπροι τόνοι στο λεκανάκι με τα χημικά, αντικατέστησε η αμεσότητα με την οποία τσεκάρω από το μόνιτορ τι τράβηξα.

Την προσοχή που είχε προηγηθεί, ώστε να περάσει το φιλμ στο Paterson tank, τις σωστές θερμοκρασίες και τους ακριβείς χρόνους, το στέγνωμα του αρνητικού, το άναμα της κόκκινης λάμπας και την ανάδευση της στερέωσης τα έχουν αντικαταστήσει κάρτες που φυτεύονται στις μηχανές, καλώδια που συνδέουν τα card reader με τον υπολογιστή και εκατοντάδες MB's που μεταφέρονται ταχύτατα. Ακόμα και ασύρματα σε μεγάλες διοργανώσεις.

Για να καταθέσω με ακρίβεια τα γεγονότα που συχνά αλλοιώνονται από την επέλαση του χρόνου, τα συναισθήματα από την πρώτη οικιακή εμφάνιση - εκτύπωση ήταν αρκετά συγγενή με την πρώτη φορά που διαχειρίστηκα ψηφιακά αρχεία. Επικράτησε ένας ενθουσιασμός, Μια έλξη στα όρια της μαγείας.

Πλην όμως το αμπαλάζ της νεότητας και το φώς της ανακάλυψης νέων κόσμων σε μια απονήρευτη εποχή, θα δώσουν μια σαφή συναισθηματική πρωτοπορία στα φιλμ.

